கா

நர் என்பேன் நான்

"த"

பாடலில் இருவகை உண்டு;
ன்று பொருளால் சிறப்படைவது;
ற்றது சொல்லால் சிறப்படைவது.
பாருள் அழகோடு சொல்லழகும்
சர்ந்து சிறக்கும் பாடல்களும்
ள. சங்க காலத்துப் பாடல்களில் சொல்லழகைவிடப் பொருளழகே மிகுந்து காணப்படும். உள்ளத்து உணர்ச்சிகளின் நிழல் அவர்களுடைய பாடல்கள். பிற்காலத்துப் பாடல்களோ பொருளைவிடச் சொல்லிலேயே மிகுந்த நாட்டம் கொண்டவையாகும். அந்த வகையான பிற்காலத்துப் பாடல்கள் பல, புலவர்களால் பாடப்பட்டுள்ளன. அவற்றைத்தான் தனிப்பாடல்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றோம். அந்தப் புலவர்களின் பாடல்களில் பொருள் சிறப்பு இல்லாமல் இல்லை. எனினும் சொல்லில் தனிக்கவனம் கொண்டு பாடப்பட்டவை அவை. இவற்றில் சில
களிகளைக் கண்டு சுவைக்கலாம்.

பாடல் என்றதும் கவி காள
நினைவுதான் எவருக்கும்
தனிப்பாடல் தொகுதியில்
ான தொகையுள்ள பாடல்
வரால் எழுதப்பெற்றவை.
பும் இவருக்குப் பாடல்
ம். அவருடைய பாடல்
ளம்'-தடையற்ற ஓட்டம்
யதாகும். நையாண்டியும்
அவருக்குக் கைவந்த
ளிர் இன்பம்பற்றிப் பாடு
ர்கட்கு இன்பம்! அவர்
யே ஒருவர் அவருடைய
'வெள்ளைக் கவி' (பொரு
...வ பாடியுள்ளார்.
...க் கடையைக்
...னிலும்

ஒன்பது பத்துப்
பதினொன் றுபன்னி
ரண்டுபதின் மூன்றுபதி
நான்குபதி னைந்துபதி
னாறுபதி னேழ்பதி னெட்டு.

இது கவியா? என்று மலைக்கின்றீர்கள். ஒன்றிலிருந்து பதினெட்டு வரை எழுதினான் அது பாட்டாகி விட்டது. இப்போது நமக்கு இது எளிமையாகத் தோன்றுகின்றது ஆனால் இப்பாட்டைக் காணு முன்னம் இப்படி ஒரு பாட்டு எழுதவேண்டும் என்றால், சங்கடமாக இருந்திருக்கும்.

காக்கைச்கா காகூகை
கூகைக்கா காகாக்கை
கோக்குக்கூ காக்கைக்குக்
கொக்கொக்க-கைக்கைக்குக்
காக்கைக்குக் கைக்கைக்கா கா.

'க' என்னும் எழுத்தும் அதன் இனமுமே இப்பாட்டில் உள்ளது. இதற்கும் பொருள் இருக்கிறது!

காக்கைக்கு ஆகா கூகை,
கூகைக்கு ஆகா காக்கை!
கோக்கு கூ காக்கைக்கு
கொக்கு ஒக்க!
கைக்கைக்கு காக்கைக்கு
கைக்கு ஐக்கு ஆகா

இப்படிப் பிரித்துப் படிக்கவேண்டும். படித்தால் பொருள் வருகிறது:-
காக்கைக்கு ஆகா கூகை—
காக்கைக்குப் பகை கோட்டான்;
கூகைக்கு ஆகா காக்கை—
...ானுக்குப் பகை காக்கை.
...கூ-பூமியை,

கொக்கு ஒக்க—கொக்கைப் போல் சமயம் பார்க்க, கைக்கைக்கு-பகையெதிர்த்து, காக்கைக்கு-காப்பாற்றுவதற்கு, கைக்கு ஐக்கு-திறமுடைய தலைவனுக்கும், ஆகா-(கால வாய்ப்பின்றி) ஆகாது.

ஒன்று — பதினெட்டு என்றதும் பாட்டு, இதுவும் பாட்டுதான்! அதிலே பொருள் வெள்ளையாகிறது, இதிலே பொருள் உடனே புலப்படவில்லை. இதுபோல் இருஎல்லைக்கும் சென்றுவரும் இயல்புடையன காள மேகத்தின் பாடல்கள்.

திருமலைராயன் என்னும் பெய
டைய அரசனைச் சிறப்பித்துப் ப
வேண்டும் என்று எண்ணுகின்
கவிகாளமேகம். அவ்வரசன
கையில் உள்ள வாள் நினை
வருகிறது. அதனையே பாடல்
ளாக எடுத்துக் கொள்ளுகி
'வாள் என்றால் அதுதான்
மற்றதெல்லாம் அல்ல' எ
பாட்டையே பார்ப்போம்:

செற்றலரை வென்ற
திருமலைராயன் கரத்
வெற்றிபுரியும் வாளே
வீரவாள்—மற்றை
போவாள் வருவாள்
புகுவாள் புறப்படு
ஆவாள் இவள் அ

கேலி எந்த அளவுக்
பாருங்கள்!

புகழ்வதில் எப்ப
தரன் இகழ்வதிலே
நாள் யாரே ஒரு
இவருக்குச் சர்
மலந்து மோர் உ
அதைக் காணு
பாடுகின்றான்:-

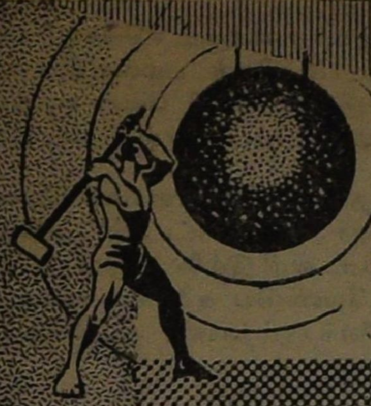

களை களைக!

மலர் 1 [ஆசிரியர். சி என். அண்ணுதுரை] [இதழ் 10

ஆந்திரப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த கர்னூல் மாவட்
டத்தில் உள்ள மட்டிகேரா என்னும் சிற்றூரில் பள்ளிக்
குழந்தைகள், 5 வயதிலிருந்து 12 வய்துவரை உள்ள
சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள், 27 பேர் பகல் உணவு உட்
கொண்டவர்கள் மாண்டிருக்கிறார்கள் என்று முதல்
நாள் செய்தி சொல்கிறது. அடுத்தடுத்து வரும் செய்தி
கள் இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கை உயர்கிறது என்று
கூறுகின்றனவே ஒழிய முதல் வந்த செய்தி தவறு
என்று சொல்லவில்லை. காலையில் 'தலைவாரிப் பூச்
சூட்டி' "பாடசாலைக்குப் போய்வா மகளே" என்றும்.
"போய்வா மகனே" என்றும் அன்புததும்பும் தாய்
வழி அனுப்பிவைத்த குழந்தைகள், பேசும் பொற்சித்
திரங்களாகப் பள்ளிக்குப் போன குழந்தைகள், பிண
மாகிவிட்டன. பெற்ற வயிறு பற்றி எரிந்த நெருப்பை
துகொண்டு அணைப்பது?

சாவுக்கான காரணத்தை ஆராய்வதிலும், மருத்
வ உதவி அளிப்பதில் ஆர்வம் காட்டுவதி ும் இன்று
லர் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்கள். அது தவறு என்று
றவில்லை. ஆனால், இதனால் எல்லாம் நேர்ந்த நிகழ்ச்
யை மறந்துவிடுவதற்கில்லை. என்னென்ன எண் ங்
பின்னலிட அந்தக் குழந்தையைப் பெற்றோர்
ளிக்கனுப்பினரோ! படி ால் பண்பாளன் ஆவான்
ன் என்பதால் பள்ளி கனுப்பிய தந்தை; மகள்
றவள் ஆகவேண்டும் என்று கனவு கண்ட தாய்
று பலர் தாங்கள் பெற்றெடுத்துப் பாலூட்டிச்
டிய செல்வங்களைப் பள்ளிக்கு அனுப்பினர்.
ி பாதுகாப்பான இடம் என்பதால்-பாதுகாப்பளிக்
டமாக இருக்கவேண் ும், இருக்கும் என்பதால்-
களைப் பள்ளிக்கு னுப்பிவிட்டுப் பெற்றோர்
நிம்மதியாக வீட்டில், அலுவலகத்தில் இருக்க
ன்றது. ஆனால் இன்று நடைபெறும் நிகழ்ச்சி
காணும்போது பள்ளிக்கூடம் கொலைக்கூடமாகி
என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

ரையில் சில திங்கள்களுக்கு முன்னம் நெடி
நின்ற கட்டடம் இடிந்து விழுந்து பல பச்சி
கர்களை, வளரும் பயிர்களைப் பொடியாக்கி
இங்கும் அங்குமாக ஒன்று இரண்டு என்ற
நித்தம் ஏதேனும் ஒரு கேடு நிகழ்ந்தவண்
ள்ளது. 'எங்கோ ஏதோ' என்று இவற்றைப்
க்கறை காட்டாமல் இருப்பது அழகன்று.
ஒருவர் ஒருமுறை தவறு செய்தால் ஓர் உயி
ருக்குக் கேடு. ஆனால் ஆசிரியர் ஒருவர் செய்யும்
தவறு ஒரு தலைமுறைக்குக் கேடுதரும். எதிர்காலச்
சமுதாயத்தைச் சமைக்கும் பணி கல்வித்துறையி
தான் உள்ளது. படிக்கவேண்டும், படிக்கவைச்
வேண்டும் என்ற நினைப்பு இப்போதுதான் நமது ந
டில் வேர்விடுகின்றது. படித்தால் மட்டும் போது
என்று நினைத்து, படிக்காமலே மேதைகள் ஆகிட
என்று கருதி நம்முடைய மக்கள் காலம் பல கட
விட்டனர். ஆண்டுக்கு ஒரு நாள் கலைமகள் விழா ந
துவதும், காலிலே தாள் பட்டுவிட்டால் கன்னத்
போட்டுக்கொள்வதும் போதும் என்றிருந்த நிலை மா
இப்போதுதான் கற்றல் நன்று என்பதை உணர்ந்
வருகின்றனர்.

இந்நிலையில் பள்ளிக்கு வருவோர் எண்
கையை உயர்த்தும் வகையில், அவர்களுக்கு உ
கம் தரும் வகையில், பள்ளிக்கூடங்களும், கல்வி
யும் அமைதல் வேண்டும். அப்படியின்றி, க
இடிந்து மேலே விழும், உணவிலே உயிர்போக்கி
திருக்கும் என்ற நிலை இருக்குமாயின் தயக்கம்
றிப் பள்ளிக்குக் குழந்தைகளை அனுப்ப யாருக்கு
வரும்?

கல்வித்துறை என்பது பொறுப்புள்ள ஒரு
—இயல். வேர்விட்டிருக்கிறதா என்று அடிக்க
றிப் பார்ப்பதோ, செடியை வெளியில் இழுத்
பதோ முறையாகாது. கல்வித்துறையில் இ
முறையும் நாளை ஒரு முறையுமாக மாறி மா
தங்கள் செய்வது தவறான போக்கு என்பதை
வாளர்கள் கூறிடுகின்றனர். அதேபோல் நி
யெல்லாம் செயலாக்கிப் பார்க்கக் கூடிய
அல்ல அது. நிலைமைக்குத் தக்க நினைப்பு
வேண்டும்.

நாட்டிலே, பசி பட்டினி தாண்டவம்
இந்த நிலையை நீக்கி, நாட்டில்வளம் நிறை
என்ற நிலையைத் தோற்றுவித்தால், ப
லுணவுக்குத் தேவை இல்லை. இன்று
செய்வதில்லை. பெற்ற பிள்ளைக்குப்
போடமுடியாத நிலை இருப்பதனை —
உணவு, பாருங்கள் எங்கள் தாரா
எத்தனை ஏற்றம் உடையது
மறைத்திடப்

பல போதிய இடவசதி பெருதவை பல பள்ளிகளில் போதிய ஆசிரியர்கள் இல்லை. இந்த நிலையில் பகல் உணவை, இடவசதியற்ற பள்ளியில், ஆள்வசதியற்ற நிலையில் படைத்தளிக்கவேண்டும் என்ருல் எத்தனை இடர்ப்பாடு. அடுப்பிலே உலை ஏற்றிவிட்டு வந்து ஒரு கணக்கைக் கொடுத்து போடச் சொல்லிவிட்டு உலை கொதித்ததா என்று போய்ப் பார்க்கவேண்டும். கொதிக்கும் உலையில் அரிசியை—நொய்யைக் களைந்துபோட்டு விட்டு, வகுப்புக்குள் சென்று கொடுத்தகணக்கு என்ன ஆயிற்று என்று பார்க்கவேண்டும். கொதிப்பது கூழாகா முன்னம் கண்டறிந்து இறக்கி வைக்கவேண்டும். இவ்வளவையும், தன் வயிற்றில் உள்ள பசியோடு, ஓர் ஆசிரியர் கவனி[illegible]நுக்கொள்ளல்வேண்டும். இடையிடையே எழும் வம்பு வழக்குகளுக்கும் ஈடுகொடுத்துப் போரிடவேண்டும்! நமது பள்ளிகள் பலவற்றின் நிலை இது! பகலுணவு விளம்பரத்திற்கன்றி வேறு எதற்குப் பயன்படும் என்பதை எண்ணிப்பார்த்தால் உணரலாம்.

நினைப்பைமட்டும் முதலாகக்கொள்ளாமல் நிலைமையையும் எண்ணிப்பார்த்துச் செயல்பட்டால் அன்றிப் பெரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட வழி இல்லை இன்று, கல்வித் துறையில் களைப்படவேண்டிய களைகள் பல உள. அந்தக் களைகளைக் களைந்தால்தான் கல்விக்கூடம் கலைக்கூடமாகும்.

2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

கார் என்று பேர்ப[illegible]டைத்தாய்
ககனத்து உறு[illegible]போது
[illegible]ர் என்று பேர்பை டைத்தாய்
நெடுந்தரையில் வந்ததற் பின்
[illegible]ரொன்று மென்நகில்
[illegible]ஆச்சியர்கை வ[illegible]ததற் பின்
[illegible]ர் என்று பேர் [illegible]டைத்தாய்;
[illegible]ப்பேரும் பெற்ருயே!

[illegible]னத்திலே கார் (மேகம்), தரை [illegible]நீர், ஆயர்குல மகள் கையில் [illegible]—என்று மூன்று பெயரையும் [illegible]விட்டதாம் அது! இதைவிட [illegible]வும், அழுத்தமாகவும் நீராகி [illegible]மோரை எப்படிக் கேலி [illegible] இயலும்?

[illegible]களிலே சிலம்பம் ஆடுவ [illegible]மேகம் தனிச் சுவை காண் [illegible]வான். படிக்கின்றவர் [illegible] உடனே பொருள் விளங் [illegible]கயில் சில பாடல்கள் [illegible] உண்டு.

[illegible] பொரித்தாள்
[illegible]க்காயைத் தீய்த்தாள்
[illegible]யைப் பச்சடியாப்
[illegible]றள்—உருக்கமுள்ள
[illegible]காய் நெய் துவட்டல்
[illegible]றள் அத்தை மகள்,
[illegible]ன் சீச்சீ உமி!

[illegible] விருந்து சாப்பிட் [illegible]ஞல் இப்படி ஒரு [illegible]யக் கேட்டதும்

[illegible]ரியல்
[illegible]காம்!

அப்பைக்காயாம், அது உருக்க முள்ளதாம்.

அதை நெய்யிலே துவட்டி எடுத்தார்களாம்.

சமையல் முறைகள் நேர்த்தியாகத்தான் உள்ளன. ஆனல் சமையலுக்குப் பயன்பட்ட காய்வகைகள் தான் புதிராக இருக்கின்றன. புரிவது சிரமமாக இருக்கிறது.

கரிக்காய்; (கரி—யானை—அத்தி) அத்திக்காய்.

கன்னிக்காய்—வாழைக்காய்

பரி—மா,

பரிக்காய் – மாங்காய்,

அப்பைக்காய்.

அ-அழகிய

பை-கத்தரி

அப்பைக்காய் - அழகிய[illegible]த்தரிக்காய்

இப்போது புரிகிறதா சமையல் என்ன என்பது?

அத்திக்காய் பொரியல், வாழைக்காய் வறுவல், மாங்காய்ப் பச்சடி கத்திரிக்காய் நெய்துவட்டல்—வாயிலே நீர், ஊறும்- இதோடு விடவில்லை புலவன். இவ்வளவையும் செய்தது யார் தெரியுமா? அத்தை மகள்! ஆனல் பெயரைச் சொல்லவில்லை—அது ரத்தினமோ, கோமேதகமோ — பெயரைப்பற்றி என்ன, செய்தவளுடைய உறவு சொல்லிவிட்டானே, அது போதாதா? அத்தை மகள் செய்தாள் என்ருலும், அத்தனையிலேயும் உப்பு ஒரு கல் கூடுதலாக இருக்கிறது—*சீச்சீ உமி* — என்று துப்பிவிடுகின்ருன்! இது அத்தை மகளுடைய சமையலுக்கு, மற்றவர்கள் சமையலுக்கு

ஒரு சொல்லுக்கு உள்ள இரு பொருள்களைக் கையாண்டு, இரண்டு பொருள் வரும்படி பாடல் இயற்றுவதைச் சிலேடை என்பர். சிலேடை பாடுவதும் காளமேகத்திற்குச் சுவையுடைய பணிதான்! எத்தனையோ, இரண்டு பொருள்களை இணைத்துப் பாடிய சிலேடைப் பாடல்கள், காளமேகம் பாடியவை காணக்கிடக்கின்றன. ஆமணக்குக்கும் யானைக்கும், வைக்கோலுக்கும் யானைக்கும், பாம்புக்கும் வாழைப் பழத்துக்கும், பாம்புக்கும் எலுமிச்சைப் பழத்துக்கும், மீனுக்கும் பேனுக்குமாக இணைத்துப் பாடிய பாடல்கள் உள்ளன.

ஓடும் இருக்கும் அதன்
உள்வாய் வெளுத்திருக்கும்
நாடும் குலைதனக்கு
நாணுது சேடியே
தீங்கான தில்லாத்
திருமலைராயன் வரையில்
தேங்கா[illegible]ம் நாயும் எனச்செப்பு.

தேங்காயும் நாயும் ஒரே தன்மையுடையனபோல் இப்பாட்டு கூறு கிறது. அப்படியா சங்கதி? பொரு[illegible]ளைப் பாருங்களேன்,

தோழி[illegible] திருமலைராய[illegible] மலையில்[illegible]

தேங்கா[illegible]னது, ஓடும் இருக்கும் மேலே ஓட்டால் மூடப்பட்டி[illegible]கும்; உள்வாய் வெளுத்திருக்[illegible] -காயின் உள்ளே பருப்பு வெ[illegible] திருக்கும்; நாடும் குலைதன[illegible] நாணுது — எல்லாராலும் [illegible] பப்படும் தேங்காய்க் குலை[illegible] கோணுது இருக்கும்.

நாயானது; ஓடு[illegible]—விரைந்து[illegible] லும், இருக்கும் — ஓடி இ[illegible] ஓர் இடத்து அமர்ந்து இரு[illegible]

(14-ம் பக்கம் பார்க்க

149

கைதி எண். 6342

தம்பி!

ஒருபுறத்தில், 'திறந்த சிறை'த் திட்டம் அமுலாக்கப்பட்டு நல்லவெற்றி கொடுத்துக்கொண்டு வருவதாகச் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள், அதேபோது வேறோர் புறத்திலே, தங்கள் மனதுக்குச் சரியென்றுபட்ட கொள்கைக்காகக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபடும் பொது வாழ்க்கைத் துறையினருக்கு, போலீஸ் கொட்டடியிலும், சிறைக்கூடத்திலும், பழயமுறையிலே நடத்தப்படும் போக்கு இருந்து வருகிறது.

போலீஸ் என்றால் கண்டிப்பு என்றுதான் பொருள். சட்டத்தைக் காத்திட அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளும் நடவடிக்கைகள்பற்றி நாம் வருத்தப்பட்டுக்கொள்வதோ கோபித்துக்கொள்வதோ கூடாது; முறையாகாது என்று ஒரு முறை, இன்றைய முதலமைச்சர் பக்தவத்சலனார், சட்டசபையிலே பேசியதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். தம்முடைய அனுபவத்தையே கூடச்சொன்னார்; "ஒரு முறை சத்யாக்கிரகக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டபோது என்னை ஒரு போலீஸ் அதிகாரி அடித்தார்; தடியால் அடித்தார்; கையிலே அடிபட்டது; வலிதான், பொறுத்துக்கொண்டேன்; அடித்தவரிடம் கோபித்துக் கொள்ளவில்லை. நான் மந்திரியான பிறகுகூட, அவரைப் பார்த்தேன்; கோபித்துக்கொள்ளவில்லை" என்று பேசினார். நான்கூட போலீஸ் அதிகாரிகளிடம் கோபம் கொள்ளவில்லை. கோபம்கொள்ளச் சொல்லவும் இல்லை. நான் கேட்பதெல்லாம், வெள்ளைக்கார ஆட்சியின்போது இருந்துவந்த 'தர்பார்' முறைகளை மாற்றக்கூடாதா; மாற்றவேண்டிய பொறுப்பு பக்தவத்சலனார்களுக்கு இல்லையா என்பதுதான். அதேமுறை! அதே அமுல்! அதே தர்பார்!—என்றால் இவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்ததால், ஆள் மாறிற்றே தவிர முறை மாறவில்லை என்றுதானே ஏற்படுகிறது. இது புகழ்தரும் நிலையா என்றுதான் கேட்கிறேன்.

லாக்-அப்பில் என்னைத் தள்ளிவிட்ட பிறகு போலீஸ் அதிகாரிகளும் இதுபோல எண்ணுதிருக்க முடியுமா! தம்பி! நீயும் நானும், நமக்குத் தோன்றுவதை வெளியே கூறுகிறோம்; அவர்களுக்கு அந்த உரிமையும் இல்லையே. இங்குதான் இதழில் படித்தேன், ஒரு போலீஸ்காரர், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் முன்னணியினர் ஒருவருடைய தாயார் இறந்து போனதற்கு அனுதாபக் கடிதம் எழுதியதற்காக, வேலைக்கே ஆபத்து வந்ததுபற்றியும், சென்னை உயர்நீதி மன்றம் வரை சென்று அந்தத் தோழர் முறையிட்டு நீதி பெற்றதையும் பற்றிய தகவலை. இந்த நிலையில் நாட்டு ஆட்சி இருக்கும்போது, நெஞ்சில் எழுவது நாவுக்கு வருமா! சில கடமைகளைத்தான் அவர்களால் செய்ய முடிகிறது. அந்தக் கடமை உணர்ச்சியுடன், மாலையில, எனக்குச் சிற்றுண்டியும் காப்பியும் தருவித்தார்கள், நான் அதற்குள், அதிகாரிகள் உட்காரும் பெஞ்சு நாற்காலி ஆகியவற்றிலே அமரும் நிலையிலிருந்து லாக்-அப் ஆகும் நிலைக்குச் சென்றுவிட்டவன்! ஆகவே, சிற்றுண்டியை எடுத்துக்கொண்டு கொட்டடிக்குச் சென்றேன. "உட்கார்ந்துதான் சாப்பிடுங்களேன்!" என்று ஒரு குரல் கேட்டது. அதிகாரிதான்! அந்த ஒரு வாக்கியத்தில், மனித உள்ளம் சில நிலைமைகள் காரணமாக அடையும் வேதனை முழுவதும் தோய்ந்து இருந்தது.

இரவு மறுபடியும் லாக்-அப்! நான் எடுத்துச் சென்றிருந்த புத்தகத்தில் ஒன்றைக் கேட்டு வாங்கி, கம்பிகளின் இடுக்கு வழியாக வந்தஒளியின் துணைகொண்டு படித்துக்கொண்டிருந்தேன். இடம், போலீஸ் கொட்டடி! நிலை, லாக்-அப்! படித்த புத்தகமோ கிரேகக நாட்டில வாழ்ந்து வந்த கீர்த்திமிக்கவர்களைப்பற்றி புளூடார்ச்சி என்பார் எழுதிய, சுவையும் எழுச்சியும் தரவல்ல ஏடு.

துப்பாக்கி ஏந்திய போலீஸ்காரர், கொட்டடிக்கு வெளியே காவல்.

பனிரெண்டு மணிக்குமேல் தூங்கிவிட்டேன்—பிறகு, மேலே பன்னீர் தெளிப்பதுபோல, தூற்றல் விழவே, விடிவதற்குள் விழிததுக்கொண்டேன். நான் படுத்திருந்த இடத்தைச் சுற்றி மழைத் தண்ணீர் சிதறிக்கிடந்தது. கொட்டடி அவ்வளவு ஒழுககல். போலீஸ் அதிகாரிகள், தயாராக நிற்கக்கண்டேன்.

வெளியே கொண்டுவரப்பட்டேன், காப்பி தரப்பட்டது, துணைக் கமிஷனர் வந்திருந்தார்; என்னை அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பினர், கமிஷனர் அலுவலகத்துக்கு. 17-ந் தேதி காலை, திருவல்லிக்கேணி கடற்கரை பக்க மாகச் சென்றேன் என்றேனே, இந்தப் பயணம்தான்.

புறப்படுவதற்கு முன்பு, துணைக் கமிஷனர், பத்தி ரிகையில், வெளிவந்த கழக அறிக்கைபற்றி என்னி டம் கூறினர்—பேப்பரில் பார்த்திருப்பீர்களே!—என்றார். இல்லை—பேப்பர் பார்க்கவில்லை என்று நான்கூறவில்லை அவரே அதை யூகித்துக்கொண்டு போலீஸ் அதிகாரி களைப்பார்த்து, "ஏன் அவருக்கு, பேப்பர்தரவில்லையா?" என்று கேட்டார். இல்லை! என்றார்கள் அவர்கள். விதி இல்லையே—என்று கூறுவதாகவே அவர்களின் பேச்சு உணர்த்திற்று. அதைக்கேட்டு, துணைக் க மி ஷ ன ர், "செச்சே! என்னப்பா! இப்படியெல்லாமா நடந்துகொள் வது? பேப்பர் கொடுத்தால் என்ன? இ வ ர் எ ன் ன, கொள்ளைவழக்கில் ஈடுபட்டவரா, வம்புவல்லடியில் சிக் கினவரா!" என்றெல்லாம் பேசினரா, என்றுதானே கேட்கத்தோன்றுகிறது? அப்படி ஒன்றும் அவர் கேட்க வில்லை, மேலதிகாரி கேள்விகேட்டார்; உட்பட்ட அதி காரிகள் பதில் அளித்தார்கள்; ஒ ழு ங் கா க நடந்து கொண்டார்கள் என்ற திருப்தி அவருக்கு ஏற்பட்டது.

பேப்பர் கொடுக்கவில்லையா? என்று கேட்டாரே மேலதிகாரி, அந்த அரை விநாடி இதயம் பேசிற்று; பிறகு, அதிகாரி ஆகிவிட்டார்.

வழியிலேதான் சொன்னர் "உங்கள் சம்மந்தியை விடுதலை செய்துவிட்டோம்" என்று.

கமிஷனர் அலுவலகத்தில் நடைபெறவேண்டிய சட்டச் சடங்குகள் முடிந்து, என்னைச் சைதாப்பேட்டை சப்ஜெயிலில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார்.

அங்க அடையாளங்கள்; உடைமை இவைபற்றிய குறிப்புகள் எழுதிக்கொள்ளப்பட்டன; மூக்கின்மீது ஒரு மச்சம், இடதுகை தோள்பட்டைச் சமீபம் ஒருமச்சம், வயது-55! உயரம்பற்றி விவாதம்வந்தது. சுவரிலேயே, குறிபோட டிருந்தார்கள்—5-3! என்று கணக்கு காட் டிற்று. இவ்வளவும், பொதுவாழ்க்கைத் துறையினர் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகளில் தேவைதானா?

அடையாறு போலீஸ் கொட்டடிக்கும், சைதைச் சிறைக்கும், என்வரையில் உடனடியாகக் கிடைத்த 'முன்னேற்றம்'—இரண்டு கம்பளிகள் சைதையில் தரப் பட்டன—ஒன்று விரிப்பு, மற்றொன்று போர்வை, அல் லது தலைக்கு! இதிலே என்ன சுகம் கண்டாய் அண்ணா! என்று கேட்கத் தோன்றும்! அந்தச் சுகம், ஒரு இரவு போலீஸ் கொட்டடியில் அடைபட்டுக்கிடந்தவர்களுக்கு மட்டுந்தான் புரியும், தம்பி! வெறும் வார்த்தைகளால் விளக்க முயலாது.

1938-ல் இந்தி எதிர்ப்பின் போதும் இப்படித்தான் நமது தோழர்களை எல்லாம் சென்னைச் சிறையில் போட்டுவிட்டு, என்னை மட்டும், இதே சைதைச் சிறை யில் கொண்டுவந்து வைத்திருந்தார்கள். இப்போது நினைத்துக் கொண்டாலும் எனக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. தொத்தா என்னை அங்குவந்து பார்த்ததும், அப்போது அங்கு 'ஜெயிலராக' இருந்த முஸ்லீமிடம், என் உடல் நிலை பற்றிச் சொல்லி, குளிக்க வெந்நீர் போட்டுக் கொடுக்கச் சொன்னதும், அந்த 'அனுபவசாலி', இங்கு எப்போதும் வெந்நீர்தான் குளிப்பதற்கு!! என்று பதில் அளித்ததும். இப்போது தொத்தாவின் உடல் நிலை, எழுந்து நடமாடக்கூடியதாக இல்லை; பழயபடி இருந் திருந்தால், இன்னேரம் ஏழெட்டு முறையாவது வந்து பார்த்திருப்பார்கள். இந்த வயதில், நான் அவர்களுக் குப் பக்கத்தில் இருந்து பரிவுடன் பணிவிடை செய்ய வேண்டியது முறை. ஆனல், நான் மேற்கொண்டு விட்ட கடமை, ஒரு மகன் தன் தாய்க்குச் செய்யவேண் டிய கடமையை நான் செய்ய முடியாமலாக்கி விட்டது. இதைத் தொத்தாவும், அம்மாவும் உணர்ந்துவிட்டனர் என்பது என் உள்ளத்தில் எழும் சங்கடத்தைப் பாதி யாக்கி விடுகிறது. இருந்தாலும், அவ்வப்போது மனம் உறுத்தியபடியும் இருக்கத்தான் செய்கிறது. என் பொதுவாழ்க்கைத் துறை என்னுடைய இயல்புகளையே அடியோடு மாற்றிவிட்டது என்பதை அவர்கள் இருவ ரும் மிக நன்ருக அறிவார்கள். தொத்தாவாகிலும், பேசித் தன் உணர்ச்சிகளைக் கொட்டிவிடுவதன் மூலம், மனதை அழுத்திக் கொண்டிருக்கும் வேதனையை ஓரள வுக்குக் குறைத்துக் கொள்வார்கள். அம்மா அப்படி அல்ல. மனதிலேயே, வேதனையைத் தாங்கித் தாங்கித் தத்தளிக்கும் நிலை. எல்லாம் புரிகிறது; ஆனல், நான் மேற்கொண்டுள்ள கடமைக்காக இந்த வேதனையை அவர்களும் தாங்கிக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்ற நிலை நிலைத்துவிட்டது. இதிலிருந்து இனி விடுதலை ஏது!

மற்றத் தடவைகளைவிட, இம்முறை தொத்தா, மனதிலே இயற்கையாக ஏற்படக்கூடிய சங்கடத்தை ஒருபுறம் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, மிகக் கலகலப்பாக இருந்து, என்னைக் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து வழி அனுப்பி வைத்தது, என் உள்ளத்துக்குப் புதியதோர் எழுச்சியை தெம்பைக் கொடுத்தது. நல்ல காரியத்துக்காகப் பணி யாற்றுகிருன் மகன் என்ற பெருமிதம், அவர்களின் கண்ணொளியிலே கண்டேன். எ ன் னைப் பெ ற் று வளர்த்து ஆளாக்கிவிட்டவர்கள் முதுமையால் நலி வுற்று இருக்கும் நாட்களில், நான் இங்குவந்திருக் கிறேன். என் துணைவி ராணி, இம்முறை சிறையிலே என்னை வந்து பார்த்தபோது, கண்களில் நீர் துளிர்த் தது கண்டு, மிகவும் சங்கடப்பட்டேன். வயதான இரு வருக்கும், தைரியம் கூறிக்கொண்டிருக்கும் பொறுப்பு உனக்கு, நீயே இப்படி இருக்கலாமா? என்று கேட்க விரும்பினேன்—ஆனல், நான் மனைவி மக்களுடன், பேசிக்கொண்டிருக்க அனுமதி கிடைத்ததே தவிர,

எங்களுடன், இரண்டு சிறை 'சூப்பரிண்டுகள்', ஒரு ஜெயிலர், மற்றோர் அதிகாரி, இவ்வளவு பேர்கள் இருந்தார்கள். என் மூத்த மருமகப் பெண் சரோஜா இத்தகைய இடம் பற்றி, புத்தகத்தில்தான் படித்திருக்க முடியும்—எனக்கு மருமகப் பெண்ணாக வந்த பலன்—, சிறையையும் வந்துபார்த்தாகிவிட்டது. மருத்துவக் கல்லூரியில் படிக்கும் பரிமளமும், அச்சகப் பொறுப்பையும் பரிமளம் பதிப்பக வேலையையும் கவனித்துக்கொள்ளும் இளங்கோவனும், உடன்வந்தனர்—ஒவ்வொரு நாளும், நண்பர்கள் வருகின்றனர்—ஆனால் வழக்கு முடிந்து தண்டனை என்று ஆகிவிட்ட பிறகு, இப்படி அடிக்கடி வரமுடியாது—பத்து நாட்களுக்கு ஒருமுறைதான் பார்க்க முடியும். அந்தப் பழக்கம் கவனத்தில் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே, ராணி, என்னை உடனடியாகச் சைதாப்பேட்டை சிறையில் வந்து பார்க்க விரும்பியபோது, "வேண்டாம் ஒருவாரம் போகட்டும்" என்று சொல்லி அனுப்பினேன். பல சொல்லிப் பயன் என்ன! பொதுவாழ்க்கைத் துறையில் முழுக்க முழுக்க என்னை ஒப்படைத்துவிட்டேன் என்பதை உணர்ந்து, அதற்குத் தகுந்தபடி, என் குடும்பத்தினர் தங்களுடைய நினைப்புகளைச் செப்பனிட்டுக் கொள்ளவேண்டியது தான்! வேறு முறை இல்லை!

சைதைச் சிறைக்கு நான் வந்து சேர்ந்ததும், நண்பர் இராகவானந்தத்தின் மூலம், பல வசதிகளைப் பெறமுடிந்தது. என்னுடைய தலைமையில், சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்ட ராமச்சந்திரன் எனும் தோழர், ரயில்வே துறையில் பணியாற்றி வருபவர், சைதையிலிருந்து கொண்டு என்னுடைய தேவைகளைக் கவனித்துக் கொண்டார்.

சைதைச் சிறையில் நான் இருப்பதை அறிந்து கொண்ட, கருணாநிதி, நாவலர், அம்பில் ஆகியோர் அங்கு வந்தபோதுதான், காஞ்சிபுரத்திலிருந்து நான் புறப்பட்டபோது, வேறு வண்டியில் கிளம்பி வந்து கொண்டிருந்த நண்பர்கள் நடராசன் — கோவிந்தசாமி ஆகியோரும் 'பிடிபட்டார்கள்' — சென்னைச் சிறையில் அடைபட்டார்கள் என்ற செய்தி தெரியவந்தது. மூலைக்குமூலை வலைவீசி, ஊருக்குஊர் திட்டமிட்டு, கழகத் தோழர்கள் கைது செய்யப்பட்டு வருகிற செய்தி கேள்விப்பட்டேன். இவ்வளவு 'மதிப்பு' அளிக்கமாட்டார்கள் தி. மு. க. கிளர்ச்சி தன்னாலே மங்கிவிடச் செய்வார்கள் என்று பேசிக்கொண்ட அரசியல் அப்பாவிகளை எண்ணிச் சிரித்துக்கொண்டேன். தம்பி! அறப்போர் துவக்கமே செய்யப்படவில்லை; அதற்குள் தமிழகத்தில் 2000 கழகத் தோழர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். சென்னையிலிருந்து நெல்லைவரை, சேலத்தி லிருந்து செங்குன்றம் வரை, கைது செய்யும் படலம்! பெரிய நகரம் மட்டுமல்ல, சிற்றூர்களிலும்! கைது செய்யப்பட்டவர்களின் பட்டியலை ஒருமுறை நீயே தயாரித்துப் படித்துப்பார், தம்பி! கழகம் எவ்வளவு உயிரோட்டம் உள்ள அமைப்பாக இருக்கிறது என்பது புரியும்; உன் உழைப்பின் பலன் வீண்போகவில்லை என்பது விளங்கும். எத்தனை வழக்கறிஞர்கள்! எத்தனை பட்டதாரிகள்! பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள்! நகராட்சி மன்றத் தலைவர்! சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள்! கண்ணியமான வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள்! கிராமத்தில் பெரிய குடும்பத்தினர்! மளமளவென்று நாலு நாட்களில் 2000! இத்தனைக்கும், இந்தப்பட்டியலில் நாவலரும், கருணாநிதியும், மதியும், மனோகரனும், அன்பழகனும், ராஜாராமும், செழியனும் தருமலிங்கமும், சண்முகமும், இப்படிப் பலர் இடம்பெறவில்லை. 'முதல் ரவுண்டு' என்பார்களே அதிலேயே 2000! கழகம் கலகலத்துவிட்டது, பொலபொலவென உதிர்ந்துகொண்டிருக்கிறது என்று ஓசை கிளப்பிக்கொண்டிருப்பவர்கள், திகைத்துப் போகக் கூடிய தொகை அல்லவா இது! திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட அறப்போரில் ஈடுபட்ட மொத்தப் பேர்களின் எண்ணிக்கை அல்ல; சர்க்கார் பார்த்து, ஊருக்கு நாலு பேர்களையாவது பிடித்துப் பார்ப்போம், ஒரு பீதி ஏற்படுகிறதா பார்க்கலாம் என்ற முறையில் பிடித்த போது, தொகை 2000!!

எவ்வளவு வலிவு குறைந்த சர்க்காராக இருந்தாலும், எத்துணை வலிவுடன் நடத்தப்படும் கிளர்ச்சியையும், தடுத்துவிட முடியும் — முடிகிறது. இத்தகைய முறையில், கிளர்ச்சி நடத்தப்படும் என்று முன்கூட்டி அறிவித்துவிட்டால், முன்கூட்டியே, எவரெவர் ஈடுபடுவார்கள் என்று தகவல் கிடைக்கிறதோ, எவரெவர் ஈடுபடக்கூடும் என்று யூகித்தறிய முடிகிறதோ அவர்களை முன்கூட்டியே பிடித்து அடைத்துவிட்டால்; கிளர்ச்சி நடைபெறாதபடி பார்த்துக்கொள்ளலாம் — சர்க்கார் அதைத்தான் செய்கிறது. செய்வது மட்டுமல்ல, சர்க்காரை நடத்தும் பொறுப்பை மேற்கொண்டுள்ள கட்சியின் தலைவர்களிலே சிலர்—அறிவுக்கரசர்கள்—ஏளனம்கூடச் செய்கிறார்கள்; கிளர்ச்சி நடைபெறவில்லை!!—என்று.

கிளர்ச்சி நடைபெற்றிருந்தால் எவ்வளவு பேர்களைப் பிடிக்கவேண்டி இருந்திருக்குமோ அதனைவிட அதிக எண்ணிக்கையுள்ளவர்களைப் பிடித்து அடைத்துவிட்டு, கிளர்ச்சி நடக்கவில்லை! என்றுபேசுவது, கேலிப் பேச்சிலேகூட, மிக மிக மட்டரகம்! ஆனால் என்ன செய்வது, மிக உயர்ந்த இடத்துக்குச் சென்ற பிறகு கூட, சிலருக்கு இத்தகைய மட்டரகப் பேச்சுத்தான் பேச முடிகிறது! தங்கக் கலயத்திலே ஊற்றி வைத்தாலும், கள் பொங்கி வழிந்து நாற்றம் வீசத்தானே செய்யும்?

ஒருகட்சி நடத்தத் திட்டமிடும் கிளர்ச்சி, தோல்வியாகிவிட்டது என்று எப்போது கூறலாம் என்றால், அந்தக் கட்சி, கிளர்ச்சிக்கான திட்டத்தை அறிவித்து

அழைக்கும்போது, அந்தக் கிளர்ச்சியிலே ஈடுபட ஒருவரும் முன்வரவில்லை, என்ற நிலை ஏற்படும்போது.

இங்கு நாம் கண்டது என்ன? கிளர்ச்சியின் துவக்கம் தொட்டிலில் இருக்கும்போதே, 2000-கழகத் தோழர்கள் சிறைக்குள் தள்ளப்பட்ட விந்தையை! இந்தத் திருவிளையாடலையும் செய்துவிட்டு, தி. மு. க. கிளர்ச்சிக்கு ஆதரவே இல்லை. அனுதாபமே இல்லை, கிளர்ச்சி நடக்கவே இல்லை! என்று வேறு திருவாய் மலர்ந்தருளுகிறார்கள்!!

மூலைக்குமூலை விரண்டோடி 2000-பேர்களைச் சிறையிலே போட்டு அடைத்துவிட்டது மட்டுமா! சிறையிலே அவர்களைப் போட்டுவிட்டு, காமராஜர் ஊருருக்கும் சென்று, கழகத்தவர்களை,

கோழைகள்

சூதாடிகள்

நாடோடிகள்

என்றெல்லாம் அர்ச்சிக்கும் கைங்கரியத்தையும் வேகமாக நடத்தக் காண்கிறோம். (பத்திரிகைகளில் பார்த்தேன்). கணவனை, மகனை, அப்பனை, அண்ணன் தம்பியை, மைத்துனன் மாமனை, உறவினனை; சிறையில் தள்ளிவிட்டார்களே என்று வயிறு எரிந்துகிடக்கும் தாய்மார்கள் காதுக்கு இவர் பேச்சு நாராசமாகத்தான் இருந்திருக்கும். இப்படியும் ஈவு இரக்கமற்ற ஒரு சுபாவமா! என்று கேட்டுக் கண்ணீர் சிந்தியிருப்பார்கள். ஆனால், இது ஜனநாயகக்காலம், ஆகவே அவர் இந்த அளவோடு இருக்கிறார். நாக்கை அறு! கை கட்டை விரலை வெட்டு! உயிரோடு போட்டுப் புதைத்துவிடு! என்றெல்லாம் ஆதிக்கக்காரர்கள் ஆர்ப்பரித்தகாலம் ஒன்று இருந்தது. மகனைக் குத்திக்கொல்லச்செய்து, அந்தக் கோரத்தைத் தாய்க்குக் காட்டுவது! குழந்தையைத் தூக்கி எறிந்து சாகடித்து, அதைக்கண்டு பெற்றவள் மாரடித்து அழுவதைக் காண்பது! இப்படிப்பட்ட காட்டுமிராண்டி முறைகள் இருந்தன! இப்போது ஜனநாயகக் காலமாக இருப்பதால், சிறையிலும் தள்ளிவிட்டு, சீரழிவாகவும் ஏசிப் பேசுவதோடு இருந்துவிடுகிறார்கள்.

இதெல்லாம் கல்லதற்கு அல்ல, என்றும்,
இந்த வாழ்வு எத்தனை நாளைக்கு என்றும்,
இந்த இலட்சணத்துக்கு ஓட்டு வேறு
வேண்டுமாம், என்றும்,

எத்தனை எத்தனை தாய்மார்கள் சபித்தனரோ, எத்தனை பெரியவர்கள் மனம் நொந்து பேசினர்களோ, யார் கண்டார்கள்!

இவைகளை எல்லாம், ஆளவந்தார்கள் துச்சமென்று மதிப்பவர்கள் என்று கூறுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் தம்பி! இப்படிப்பட்ட அக்ரமத்தை அழித்திடும் அதிகாரம் பெற்றவர்கள் பொதுமக்கள்— வேட்டு முறையால் அல்ல; ஓட்டுமுறையினல். அந்தப் பேருண்மையைக்கூட மறந்துவிடுகிறார்கள், ஆளவந்தார்கள்.

கிளர்ச்சி நடத்தி இவர்கள் கண்டபலன் என்ன? என்று கேலிபேசும் கண்ணியவான்கள், இதை உணர வேண்டும், கிளர்ச்சிகள், ஆளவந்தார்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் என்பதை மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டும் காலக் கண்ணாடிகள்!

கிளர்ச்சிகள் வீண்போகா, என்பதிலே
தொக்கியுள்ள பொருள் நிரம்பிய தத்துவம்
இதுவே.

தம்பி! சைதைச் சிறையிலேயும், சென்னைச் சிறையிலும், நான் இவைபற்றி எண்ணியபடி இருந்தேன். ஒவ்வொருநாளும் என்னைவந்து பார்த்துவிட்டுச் சென்ற நண்பர்கள், அவர்பிடிபட்டார்! இவர் பிடிபட்டார்! என்ற செய்திகளையே கொண்டுவந்தனர். கிட்டத்தட்ட ஓராண்டுக் காலம் கிளர்ச்சி நடைபெற்றால் எழும்பி இருக்கக்கூடிய, பரபரப்பு, ஒரே கிழமையில் ஏற்பட்டுவிட்டது, அதிதீவிர அறிவுக் கூர்மையுடன் ஆளவந்தார்கள் திட்டமிட்டு நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டதனால்.

இந்தக் கிளர்ச்சிகளை எல்லாம் கண்டு
நாங்களா பயப்படுவோம்!

என்று, ஆளுங்கட்சியைச் சார்ந்த ஒருவர் பேசியதைப் பத்திரிகையில் படித்த இரு கைதிகள் சைதைச் சிறையில் பேசிக்கொண்டனர்; கேட்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

தீனா மூனா காரனுங்களைக் கண்டு நாங்க பயப்பட மாட்டோம் என்று பேசி இருக்கிறார், ஒரு காங்கிரஸ் மந்திரி.

அடே அப்பா! இதிலே என்ன அதிசயம். தீனாமூனாக் காரனுககிட்டவா, போலீசும் பட்டாளமும், ஜெயிலும் கஜானாவும் இருக்குது, கண்டு பயப்பட! எல்லா அதிகாரமும் இப்ப காங்கிரசுக்காரர்கிட்ட இருக்குது. பின்னே, தைரியமாத்தான் இருப்பாங்க. ஏன் பயப்படப் போறாங்க.

அதைத்தான் சொல்றுங்க, நாங்க பயப் படலே......ன்னு

அட யார்டா இவன் அறிவுகெட்டவனா இருக்கறே, இத்தனை போலீசு பட்டாளம், கோர்ட் ஜெயிலு எல்லாம் இந்தக் காங்கிரசு கிட்ட இருக்கறது தெரிஞ்சிருந்தும், தீனா மூனாகாரரு, பயப்படாம, கிளர்ச்சி செய்கிறுங்க; அது அதிசயமே தவிர, ஆட்சி செய்கிறவங்க பயப்படவில்லைன்னு பேசிக் கொள்

வது பெரிய அதிசயமா! பேச வந்துட்டான், நியாயம்!

கைதிகள் பேச்சைத்தானா கூறுகிறீர் என்று கேட்கிறாயோ, தம்பி! வேறு எதை நான் கூறமுடியும்—கைதிகள் பேசுவதைத்தான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன், 'கனம்கள்' பேசுவதைக் கேட்கக்கூடிய இடமா இது!! சிறையிலே இருக்கும் கைதிகளுக்குக் கூடப் புரிகிற மிகச் சாதாரண உண்மை, கனம்களாகி விட்டவர்களுக்குப் புரியவில்லையே, ஏன்! ஒருவேளை, கனம்களாகிவிட்டதாலோ!! தெரியவில்லை. ஆனால் பேசுகிறார்கள், நாங்கள் கிளர்ச்சிகளைக் கண்டு பயப்படவில்லை என்று, இத்தனைக்கும்; இந்தக் கிளர்ச்சி கட்டுக்கு அடங்கியதாக, திட்டமிடப்பட்டது; இதனால் சமுதாயத்துக்குச் சங்கடமோ சஞ்சலமோ ஏற்படாது; இது நவம்பர் கிளர்ச்சி, இவர்கள் நடத்திய ஆகஸ்ட்டு அல்ல! இருந்தும், இதை ஒடுக்க ஏன் இவ்வளவு பதைபதைப்பு, துடி துடிப்பு? "இவ்வளவுதானா நீங்கள்? இந்தியை எதிர்த்து ஒரு கிளர்ச்சி நடத்தப்படுகிறது, தடுக்கத் திறமை இல்லையா?" என்று கேட்டுவிடுவார்களே, டில்லியில்! அந்தப் பயம் உச்சியைப் பிடித்துக் குலுக்குகிறது. தடைச் சட்டத்தை மீறுதால், கழகமே கலகலத்துப் போய் விட்டது என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தீர்கள்—இப்போது கழகம், இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சி நடத்தத் திட்டம் போட்டிருக்கிறது என்கிறீர்கள் — கலகலத்துப் போனது உண்மையானால் அந்தக் கழகத்தினால் ஒரு கிளர்ச்சி நடத்தமுடியுமா, ஆதரவு இல்லாமலா ஒரு கிளர்ச்சிக்குக் கழகம் திட்டமிடும். உங்கள் பேச்சை, நடவடிக்கைகள் மெய்ப்பிக்கவில்லையே; தவறானதகவல்களைக் கொடுத்து நிலைமையை மறைக்கிறீர்களே!—என்றெல்லாம் டில்லி மத்திய சர்க்கார் கேட்டுவிடுமே—அந்தக் கிலி! தமிழகக் காங்கிரசு அரசு மேற்கொண்டு விட்ட 'கெடுபிடி' நடவடிக்கைக்குக் காரணம் இது தான். தம்பி!

எங்கே, அந்தப்பய? எங்கே?—கோபமாகக் கூவுகிறான் கணவன்.

ஏன் இப்படிப் பதைக்கிறிங்க? பையன், என்ன செய்துவிட்டான்? — பதறிக் கேட்கிறாள் மனைவி.

என்ன செய்தானா? அடியே! என் தலைக்குத் தீம்பு தேடிட்டான். என் பிழைப்பிலே மண்ணைப் போட்டுட்டான்—ஆத்திரத்துடன் பேசுகிறான் கணவன்.

என்னத்தைச் செய்துட்டான் சொல்லித் தொலையுங்களேன்—மனைவி கேட்கிறாள்.

குரலைச் சற்றுத் தாழ்த்தி, கணவன் கூறுகிறான்,

அவனோட அம்மாதானேடி நீ? உனக்கு வேறே எப்படி இருக்கும் புத்தி. தெருவிலே யார், தெரியுமா? எஜமானரு! ஏன் நிற்கறாரு தெரியுதா? அவரோட அருமையான நாயை, இந்தப்பய, நம்ம மவண்டி, உன்னோட பிள்ளை என்ன செய்தான் தெரியுமா? இவனைக் கடிக்க வந்துதாம், அதுக்காக, கல்லாலே அடிச்சிருக்கான். எஜமானரு பதைக்கிறாரு, பதறாரு; கொண்டாடா அந்தப்பயலை, உன்னாலே அடக்க முடியாவிட்டா நான் முதுகுத் தோலை உரிச்சிப்போடறேன்னு கொதிக்கிறாரு.

நல்லா இருக்குங்க நியாயம்! நாயி கடிக்க வந்தது, கல்லைத் தூக்கிப்போட்டான். அது பெரிய தப்பா? நாயி கடிக்கலாமா? இவரு வூட்டு நாயி, நம்ம மகனைவிட ஒசத்தியா—மனைவி கேட்கிறாள், கோபத்துடன்.

கணவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. ஓங்கிக் கொடுக்கிறான் முதுகில்—கன்னத்தில்.

ஐயோ! அப்பாடா! அம்மாடி! என்ற அலறல்.

எஜமானர், மீசையை முறுக்கியபடி, வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்கிறார், தமது மாளிகைக்கு—வெற்றிக் களிப்புடன்.

அது வெறிநாய் — எல்லோரையும்தான் கடிக்க வருது—என்று ஊரிலே பலர் பேசிக் கொள்கிறார்கள்.

கதை என்கிறாயா, தம்பி! கட்டப்பட்டது, கருத்துக்காக. இரண்டுமுறை படித்துப்பார், தமிழக அரசு மேற்கொள்ளும் போக்குக்கான காரணம் விளங்கும்.

இவைபற்றி எல்லாம் பேசும் வாய்ப்பு எனக்குச் சைதைச் சிறையிலும் கிட்டவில்லை, இன்றுவரை (நவம்பர் 27) சென்னைச் சிறையிலும் கிட்டவில்லை.

விலைவாசிக் குறைப்புக்கான கிளர்ச்சியின்போது, வேலூர் சிறையில் இருந்தபோது, நமது தோழர்கள் அனைவரும், சிறையிலே ஒரு தனிப்பகுதியில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். ஒவ்வொரு நாளும் பகலில், கழகத் தோழர்கள் பலரிடம், பல்வேறு பிரச்சினைகள் பற்றிப் பேசிட வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இரவுகளிலேயும், என்னோடு தோழர்கள் பொன்னுவேலுவும் ராஜகோபாலும் ஒரே அறையில் இருந்தனர் — இரவு நெடுநேரம் வரை பேசிக்கொண்டிருப்போம். எனக்கு வலப்புரத்து அறையிலே, பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தர்மலிங்கம் — இடப்புர அறையில், சட்டமன்ற உறுப்பினர் முல்லை வடிவேல்!

பாராளுமன்ற உறுப்பினர், எல்லாப் பழய சினிமாப் பாடல்களையும், உரத்த குரலில், பாடுவார் — பாட்டு என்று அவர் எண்ணிக்கொண்டு ஓசை கிளப்புவார்—பாகவதர் பாடல்களை!! கேட்டுக்கொண்டிருப்பேன்,

வடிவேலுவின் இசையோ, உள்ளபடி உருக்கமாக இருக்கும் — ஒவ்வொரு பாட்டையும் அவர் எனக்காக அல்ல — பிரிந்துள்ள சோகத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டியவர்களுக்குத் தெரிவிக்கும் கருத்துடன்—பாடுவார். முறைப்படி பயிற்சி பெற்றால், எல்லோருமே கேட்டு இன்புறத் தக்கதாகவே அவருக்கு மெல்லிசை வரக்கூடும், ஆனால் சிறைதந்த இசைதான் அது, என்று பிறகு அறிந்துகொண்டேன்.

இப்போதுகூட காதிலே ஒலிப்பதுபோலவே இருக்கிறது திருவண்ணாமலை சண்முகத்தின் வெண்கலச்சிரிப்பொலியும், வேலூர் சாரதியின் வெடிச்சிரிப்பும், திண்டிவனம் சட்டமன்ற உறுப்பினர் தங்கவேலுவின் கூச்சம்கலந்த புன்னகையும், வானூர் தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினர் பாலகிருஷ்ணனின் போலீஸ் நடையும், போளூர் சுப்பிரமணியத்தின் சிரிக்கும் கண்களும், எல்லாம் விருந்தாக இருந்தன, வேலூர் சிறையில். இங்கு இதுவரையில் (நவம்பர் 27) தொடர்புகொள்ள, தோழமையுடன் அரசியல் பிரச்சினைகள்பற்றிப் பேச வாய்ப்பே இல்லை. சைதாப்பேட்டையில் இருக்கும் வரையில் இந்தச் சங்கடம் இருக்கும், சென்னை சென்றுவிட்டால், நம்முடைய தோழர்களுக்கு மத்தியில் இருக்கலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். என்னைச் சென்னைச் சிறைச்சாலைக்கு அழைத்துச் செல்லப்போகிறார்கள் என்ற சேதியை அம்பில் தர்மலிங்கம் சொன்னபோது, களிப்பூர் செல்லப்போகிறோம் என்று நிச்சயித்துக் கொண்டேன். அன்று என்னைக் காணவந்திருந்த சட்டமன்ற உறுப்பினர் பாலகிருஷ்ணன், ஜெயிலருடன் வந்து பேசிக்கொண்டிருந்த ஒரு போலீஸ் அதிகாரியைப் பார்த்து, நாணிக்கோணிக்கிடந்தார். நான் அறிமுகம் செய்து வைத்தபோதுதான், விஷயம் புரிந்தது. நண்பர் பாலகிருஷ்ணன் எட்-கான்ஸ்டபிளாக இருந்தபோது அந்தப் பகுதியில் போலீஸ் அதிகாரியாக இருந்தவர் ஜெயிலருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தவர். இருவரும் சிறிதுநேரம் 'அந்தப் பழய நாட்களை'ப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போதுகூட எனக்கு, அந்த அதிகாரி என்பொருட்டுத்தான் அங்கு வந்திருக்கிறார் என்பது தெரியாது. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் துணைக் கமிஷனர் வந்து சேர்ந்தபோதுதான், விவரம் புரிந்தது. அவரும், போலீஸ் அதிகாரியும், என்னை அழைத்துச் சென்று, சென்னை மத்திய சிறைச்சாலை அதிகாரியிடம் ஒப்படைத்தனர். நான் வருவது தெரிந்து, அங்கு வந்திருந்த நமது நண்பர்கள், எவரும், என் அருகே அனுமதிக்கப்படவில்லை. உள்ளே சென்றேன்; மெத்த மகிழ்ச்சியுடன்; நம்பிக்கையுடன், ஏனெனில், நண்பர்கள் நடராசனும் கோவிந்தசாமியும், சிற்றரசும் கலியாணசுந்தரமும், அ. பொ. அரசும் செல்வராசும், ஆசைத்தம்பியும் மற்றும் பலரும் உள்ளே இருக்கிறார்கள். கச்சேரி பாஷையில் சொல்லுவதானால், பெரிய ஜமா! கண்டதும் களிப்படைவார்கள், களிப்புப் பெறலாம், என்று எண்ணினேன். ஆனால், என்னை, சிறையின் முன்பகுதியில் உள்ள மாடிக் கட்டடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர். கொஞ்சம் சோர்வு தட்டிற்று, என்றாலும் அதற்கு இடையிலும் ஒரு சிறு நம்பிக்கை, ஒரு சமயம், நமது தோழர்களில் சிலரையாகிலும் இங்குக் காணலாம் என்ற நம்பிக்கை. நான் அங்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டபோது, மணி 7-க்கு மேலாகிவிட்டது. படி ஏறும்போதே, 'அண்ணா வா! அண்ணா,' என்ற அன்புக்குரல் கேட்கும் என்று எதிர்பார்த்தேன் —ஒரு அழைப்பும் இல்லை. உள்ள அறைகள் நாலு, அதிலே இரண்டு அறைகளிலே வேறுயாரோ காணப்பட்டார்கள். ஐந்தாம் நம்பர் அறையில் என்னை விட்டுவிட்டு, ஒரு துண்டு ரொட்டியும், ஒரு பாத்திரத்தில் தண்ணீரும் கொடுத்துவிட்டு, பூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். எனக்குப் பெருத்த ஏமாற்றம், மனச்சங்கடம். சைதாப்பேட்டை போலவேதான் சென்னையிலும் நான் 'தனியன்' ஆக இருந்து தீரவேண்டி நேரிட்டுவிட்டது, உள்ளபடி வேதனையாக இருந்தது, தனியனாக இருப்பது எனக்கு வேதனைதரும் என்று அறிந்துதானோ என்னவோ இந்த ஏற்பாடு! யார் கண்டார்கள்!

உடன் இருப்பவர்கள் யார் என்று தெரியவில்லை; இரண்டு நாட்கள் கழித்து அவர்களும் சொன்னார்கள், பொழுதுவிடிந்து ஒரு வார்டர் சொல்லுகிற வரையில், தங்களுக்கும், புதிதாக வந்திருப்பது யார் என்பது தெரியாது என்று. ஆனால் காலையில் நான் எழுந்த உடனே, இருவரும் இன்முகத்தோடு வந்தனர், எங்களுக்கு இந்த வாய்ப்பு கிடைத்ததிலே மெத்த மகிழ்ச்சி அடைகிறோம் என்றார்கள், அதுமுதல், என்னைத்தங்கள் 'விருந்தினன்' போலவே அன்புடன் நடத்திவருகிறார்கள், உணவு, உரையாடல், ஆகிய எதிலேயும் எனக்குக் குறை ஏற்படாதபடி பார்த்துக்கொள்கிறார்கள். இருந்தாலும், உள்ளே உள்ள நமது நண்பர்களைக் காணமுடியவில்லையே, பேசமுடியவில்லையே, என்ற ஏக்கம் என்னை வாட்டியபடி இருந்தது. குறிப்பாகக் காஞ்சி கலியாணசுந்தரத்தின் பேச்சைக் கேட்கவேண்டும் என்று ஒரு

'காஞ்சி' சந்தாவிகிதம்

ஆண்டு சந்தா	ரூ. 10—00
ஆறுமாத சந்தா	ரூ. 5—00

ஆறுமாத சந்தாவிற்குக் குறைந்து அனுப்புவதற்கில்லை.

உரிமையாளர்,
'காஞ்சி' அலுவலகம்,
சின்ன காஞ்சிபுரம்.

ஆவல்! வேறு யாரிடம் பேசுவதைக்காட்டிலும், என்னிடம் பேசும்போதுதான், கலியாணத்துக்குத் துணிவும் தாராளமும் நிரம்பவரும். என்னிடம் அளவற்ற அன்பு —அதுபோலவேதான் எனக்கும். வேறு எவரிடமும் கேட்கமுடியாத சில கருத்துகளை, சில பாணிகளைக் கலியாணத்திடம் கேட்கமுடியும். சைதையிலிருந்து புறப்பட்டபோது எண்ணிக்கொண்டேதான் வந்தேன்—நம்மைப் பார்த்த உடன் கலியாணம்,

“வா! வா! வந்து சேர்ந்தயா!”

என்று அழைக்க,

“ஆமாம்! உன்னை ஏன் அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்கள்”

என்று நான் கேட்க,

“அழைத்துக் கொண்டு வந்தார்களா! இது மாமியார் வீடா! தீபாவளி வரிசை வைத்து அழைத்துவந்தார்களா! இழுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள்”

என்று கலியாணம் சொல்ல,

“ஏன் இப்படி இவ்வளவு பேர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்தார்கள்”

என்று நான் ஐயத்துடன் கேட்க,

“பின்னெ, நீ செய்கிற வேலைக்கு, எங்களைச் சும்மாவா விட்டுவைப்பார்கள்”

என்று கலியாணம் குத்த,

“உனக்கு வேண்டியதுதான்!”

என்று நான் கேலி செய்ய,

“எவனெவனோ இருக்கறான், அவனை எல்லாம் பிடித்துக்கொண்டு வரல்லே, ரொம்பக் காரியமா, என்னை இழுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டானுங்க”

என்று எரிச்சலோடு சொல்ல,

வேடிக்கையாகப் பொழுதுபோகும் என்று எண்ணிக் கொண்டு வந்தேன். ஆனால் எனக்குக் கிடைத்ததோ, தனிமை! கழகத் தோழர்களின் தொடர்பும் தோழமையும் அற்ற நிலை. உள்ளபடி சிறைவாசம்!! என்ன செய்ய.

நான் வந்திருப்பது கேள்விப்பட்டு அவர்களும் உள்ளே, அல்லற்பட்டிருக்கிறார்கள். அமைப்புச் செயலாளருக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய மரியாதை, ஜெயிலிலும் இருக்கும் என்ற நினைப்புடன், நடராசன் கேட்டிருக்கிறார் சிறை அதிகாரியை; எங்களை அண்ணா இருக்கும் இடத்தில் கொண்டு போகவேண்டும் என்று. இங்கு இருக்கிறாரே, சிறை அதிகாரி, அவர், இல்லை என்று கூறுவதே இல்லை, ஒரு அழகான புன்னகை! அதற்குப் பொருள், என் முறைப்படிதான் காரியம் இருக்கும்; அதை மாற்றச் சொல்லிக் கேட்டுப் பயன் இல்லை!—என்பதுதான்.

வெளியிலிருந்து வருபவர்களைச் சில நிமிடநேரம் பார்த்துப் பேசுவது போலவே, சிறை அதிகாரியின் அனுமதி பெற்று, நடராசனையும் தோழர் கோவிந்தசாமியையும், ஒருநாள் பார்த்துப் பேசினேன்—அதிகாரிகள் உடன் இருந்தனர்.

அவர்கள் வெளியே போகிறவரையில் இதே நிலை தான். வெளியே சென்றுவிட்டு, மறுபடியும் என்னைப் பார்க்க, நடராசன், கோவிந்தசாமி, அரசு, செல்வராசு, ஆசைத்தம்பி வந்திருந்தனர்—சத்தியவாணிமுத்துவும். உள்ளே இருந்தபோது பார்க்க, பேச, கிடைக்காத வாய்ப்பு, அவர்கள் விடுதலை பெற்ற பிறகுதான் எனக்கு ஓரளவு கிடைத்தது. இதே முறைதான் நீடிக்குமா, சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஏதாவது மாறுதல் ஏற்படுமா என்று தெரியவில்லை.

சென்னைச் சிறையில், ஒவ்வொரு நாளும், கருணாநிதியும் நாவலரும், வருகிறார்கள்—இரண்டொரு நிமிடங்கள் பேசுகிறோம். நானே, விரைவில் அவர்களை அனுப்பி விடுகிறேன்—ஏனெனில் சூழ உட்கார்ந்திருக்கும் அதிகாரிகள்; நாங்கள் அதிகநேரம் பேசிக்கொண்டிருப்பதைத் தொல்லையாகக் கருதிவிடுவார்களோ என்பது தான். மேலும், அரசியல் பிரச்சினைகளைப் பேசக் கூடாது; கழகத்திலே மேற்கொண்டு இன்னின்னது நடத்தப்படவேண்டும் என்று சொல்லக்கூடாது; எதைப் பேசவேண்டுமோ, எதைப் பேசினால் சுவையும் பயனும் எங்களுக்கு ஏற்படுமோ அவைகளைப் பேசக்கூடாது! மாற்றப்பட முடியாத விதிமுறை யல்லவா அது!! ஆக

அண்ணாவின்
கருத்தோவியங்கள்

பாவையின் பயணம் ரூ. 1-50
அரசாண்ட ஆண்டி ரூ. 1-50
மதுரைக்கு டிக்கெட் இல்லை ரூ. 2-00

கிடைக்குமிடம்:
பரிமளம் பதிப்பகம்
சின்ன காஞ்சிபுரம்.

இரண்டொரு நிமி ங்களிலேயே, பேச்சு முடிந்துவிடுகிறது.

எப்படி?

பரவாயில்லை.

தனியாகவா?

இல்லை, இரண்டு பேர் இருக்கிறார்கள்.

யார் அந்த இருவர்?

வேறு வழக்கிலே வந்தவர்கள்.

சாப்பாடு எப்படி?

பரவாயில்லை. குறையில்லை. அங்கேயே சமைக்கிறார்கள்.

ஏதாவது, கொண்டு வரவா?

புத்தகங்கள் கொடுத்தனுப்புங்கள்.

நம்ம பத்திரிசைகள் வருகின்றனவா?

நம்ம பத்திரிகைகளா? கிடையாது. வராது. மற்றப் பத்திரிகைகள் அனுப்பலாம்.

வீட்டுக்கு என்ன சேதி?

வந்திருந்தார்கள்! வரச் சொல்லுங்கள்.

இவ்வளவுதானே பேச முடிகிறது! இதையே பின்னிப் பின்னி எவ்வளவு பேச முடியும். ஆகவே விரைவாகவே அனுப்பிவிடுகிறேன், இங்கு முதல் முறையாக, பரிமளம் --சரோஜாவுடன், ராணியையும் மகன் இளங்கோவனையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தபோதுகூட, அதிக நேரம் பேசிக்கொண்டிருக்க இயலவில்லை. இரண்டாவது முறையாக ராணி வந்தபோது, D. V. நாராயணசாமி அவர் துணைவியார் பாப்பாவும் உடன் வந்தனர்— என்ன எண்ணிக்கொண்டார்களோ, மிக விரைவாகவே பேச்சை முடித்துக்கொண்டு எழுந்துவிட்டேன். அதிகாரிகள் காவல்காத்துக்கொண்டிருக்கும் சூழ்நிலை, மெத்தச் சங்கடத்தைத் தருகிறது. அதனால் நான் அதிக நேரம் பேச முடிவதில்லை. வழக்கறிஞர் நாராயணசாமியிடம், சட்ட சம்பந்தமாக நிறையப் பேச முடிகிறது. சட்டத்தின் பல்வேறு காவல் அலுவலர்களிலே சேர்ந்தவர்கள்தானே சிறை அதிகாரிகள், ஆகவே, சட்டம் பற்றிப் பேசுவது, அவர்களுக்குத் 'தகாத' பேச்சாகப்படாது என்ற எண்ணம் எனக்கு.

ஆனால் இந்த அளவு பேச்சுகூட, வழக்கு நடந்து முடியும்வரையில்தான்! தண்டனைக் கைதி என்று ஆகிவிட்ட பிறகு, இந்த அளவுக்கு அடிக்கடி பார்க்கவோ, பேசவோ முடியாது— அனுமதி கிடைக்காது.

வழக்கு தொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை, நாவலரும் கருணாநிதியும் தெரிவித்தார்கள். நான் திடுக்கிட்டுப் போய்விடவில்லை; உண்மையிலேயே, அன்று என்மனம் என்னைப்பற்றிய நினைவிலே இல்லவே இல்லை. அமெரிக்கக் குடிஅரசுத் தலைவர் கென்னடி படுகொலை செய்யப்பட்ட பாதகத்தை எண்ணி எண்ணி நான் மிகுந்த வேதனையில் ஆழ்ந்து போயிருந்தேன், வேலூர் சப் ஜெயிலில் இருந்தபோதுதான், கென்னடிபற்றிய புத்தகங்களையும், அவர் எழுதிய நூற்களையும், ஆர அமரப் படித்து, அந்த ஆற்றல் மறவனுடைய அருங்கருத்துகளை உணர்ந்து, பெரும் பயன் அடைந்தேன். உலகே திடுக்கிட்டுப் போகத்தக்க விதத்தில், ஒரு கொடியோன், அந்தப் புனிதனைச் சுட்டுக்கொன்றதுபற்றிப் பத்திரிகையில் படித்துப் படித்து, உலகில் நல்லது செய்வதற்கே வாய்ப்பு இல்லையா! என்று ஓர் வெறிச்சிட்டுப் போன வேதனை கப்பிக்கொண்டிருந்த நிலை. இந்த நிலையில், என்மீது சதி செய்ததாக வழக்குத் தொடுக்கிறார்கள் என்று நண்பர்கள் சொன்னது, எனக்குச் சரியாகக் கூடக் காதிலே விழவில்லை. அவர்கள் சென்ற பிறகு, பத்திரிகைகளிலேதான், வழக்கு பற்றிய முழு விவரம் படித்தேன். நாளை (நவம்பர் 28) வழக்கு மன்றம் செல்லும் நாள்.

அண்ணன்,

அண்ணாதுரை

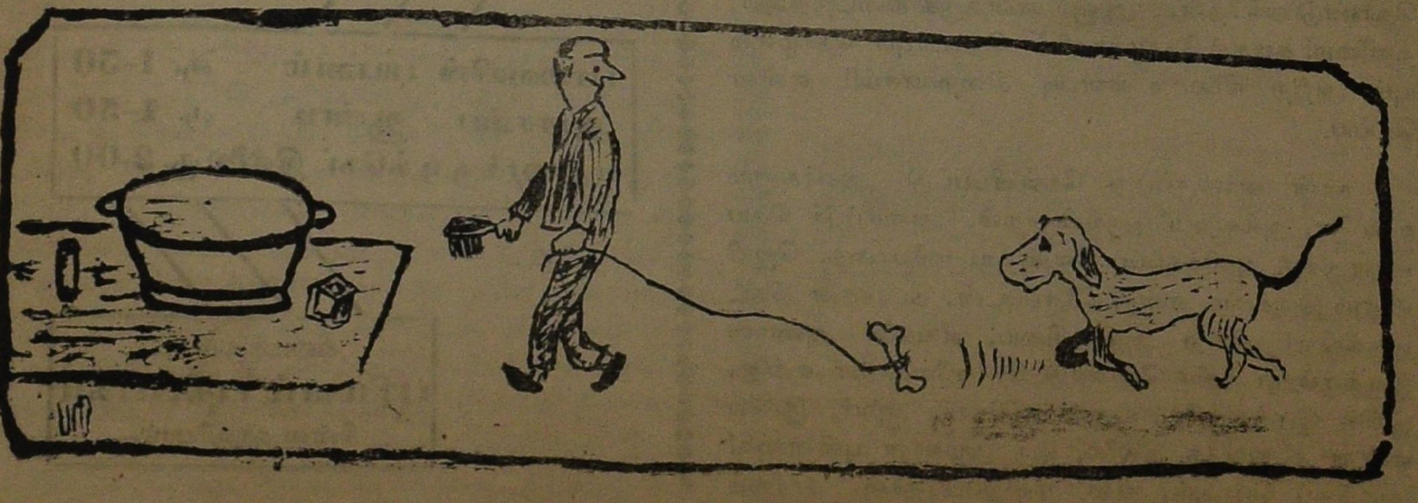

உண்மை

(இங்கர்சால்)

பல ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக, எண்ணற்ற முயற்சிகளைச் செய்து தன் அறிவைச் சிறுகச் சிறுக வளர்த்துக்கொண்டான் மனிதன். தனக்கு இருந்த நான்கு கால்களில் இரண்டைக் கைகளாக மாற்றிக்கொண்டான். அவனுடைய மன எழுச்சிகளைத் திருப்தி செய்து கொண்டான்; ஆசைகளை நிறைவேற்றிக்கொண்டான். அவனுடைய அறிவிலே படர்ந்திருந்த அறியாமை இருளைச் சிந்தனை எனும் ஒளிக் கற்றைகள் மூலம் பிரகாசமடையச் செய்தான்.

மேலும் அவன் வேகமாக முன்னேற்றமடைய முடியாமல் அறியாமை தடுத்தது; அச்சம் தடுத்தது; குற்றங்கள் தடுத்தன. என்றாலும், மறுக்க முடியாத உண்மையை மனிதன் கண்டபின் அந்தத் தடைகளை மீறி முன்னேறினான்.

எண்ணற்ற ஆண்டுகளாக அவன் உணர்ந்தும், ஊர்ந்தும், மல்லாடியும், மேலேறியும், வழுக்கியும் அறிவொளியை நோக்கிச் சிறுகச் சிறுக ஆனால் நிச்சயமாகச் சென்றான். அப்படி அவன் செல்லும் போது, போப்பாண்டவர்களால் தடுக்கப்பட்டான்; மதக்குருக்களால் தாமதப் படுத்தப்பட்டான்; தீர்க்கதரிசிகளால் ஏமாற்றப்பட்டான்; குறி சொல்வோரால் வஞ்சிக்கப்பட்டான். அன்றியும், மத போதகர்களால் தவறான பாதையில் நடத்திச் செல்லப்பட்டான். பிசாசுகளின் பெயரால் பயமுறுத்தப்பட்டான்; பூதங்களின் பெயரால் அச்சுறுத்தப் பட்டான். முடி மன்னர்களாலும், தலைவர்களாலும், அடிமையாக்கப் பட்டான். பலிபீடங்களாலும் ஆட்சி பீடங்களாலும் கொள்ளையடிக்கப் பட்டான். அவனுடைய மூளை குற்றங்களாலும், அற்புதங்களாலும், புனைந்துரைகளாலும் நடைமுறைக்கு ஒத்துவராத நிகழ்ச்சிகளாலும், இகழ்ச்சிகளாலும் நிரப்பப்பட்டது.

மதம் அவனுக்குத் தாழ்மையைக் கற்பித்தது; தான்தோன்றித் தனத்தைக் கற்பித்தது; விருப்பையும் வெறுப்பையும் போதித்தது; மன்னிப்பையும், பழிவாங்கும் தன்மையையும் பயில்வித்தது.

ஆனால் அந்தக் கல்வி நிலைக்க முடியவில்லை. உலகம்மாறிக்கொண்டிருக்கிறது. மனிதர்களாகிய நாம் கொடிய வேதங்களாலும், ஆகமங்களாலும், காட்டுமிராண்டித்தனமான மதக்கோட்பாடுகளாலும் மிகவும் சோர்ந்துவிட்டிருக்கின்றோம். குற்றங்கள் நிரம்பிய இருள் படர்ந்த வாழ்வில் நாம் வாழ்கிறோம் என்றும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

குற்றங்களும், இருளும் படர்ந்த வாழ்வு வாழும் நாம், நமது வாழ்வில் அறிவொளியைக் காண முயல்கின்றோம். அதைக் காட்டிலும் பெரியதும் முக்கியமானதும் வேறொன்றுமில்லை என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. நாம் உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். உண்மை வாழ்வு வாழவேண்டும்,

உண்மை, உலகத்தின் அறிவுச் செல்வம்! உண்மையைத் தேடுவது தான் மிக மிக உயர்ந்த செயல்!

உண்மைதான் முன்னேற்றத்தின் அடிப்படையும், அதன்மீது எழுப்பப் பட்ட அழகான கட்டிடத்தின் ஒளி மிகுந்த உச்சியுமாகும்!

உண்மை மகிழ்ச்சியின் தாய்! உண்மை மனிதனை நாகரிகமாக்குகிறது; உண்மை மனிதனைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறது. உண்மை மனிதனை உயர்த்துகிறது. ஆன்மாவின் பேராவல் சத்தியத்தை, உண்மையைக் காண்பதுதான்.

உண்மை மனிதனுக்கு நன்மை உண்டாக உதவுகிறது! உண்மை வாள் மட்டுமல்ல, அதன் உறையுமாகும். அந்த உண்மைதான் உயிரின் தூய்மையான ஒளி!

அதனால் உண்மையைக் காண்கின்ற மனிதன் ஒளியை உண்டாக்குகின்றவனாகின்றான்.

உண்மையை சோதனையால் காண முடியும். ஆராய்ச்சியால் அறிய முடியும். சிந்தனையால் கண்டுபிடிக்க முடியும். அதனால் ஒவ்வொரு மனிதனும் அவன் திறமை இடம்தரும் அளவுக்கு ஆராய்ச்சி செய்ய அனுமதிக்கப்படவேண்டும். இவ்வுலக இலக்கியம் அவ்வாராய்ச்சியாளனுக்குக் கிடைக்க வழி செய்ய வேண்டும். அவனை எவையும் தடை செய்யக்கூடாது; எந்தவிதமான திரைச்சும் அவனை மறைக்க அனுமதிக்கக்கூடாது.

மனித அறிவியல் அறிந்து கொள்ளுவதற்கு முடியாத அளவுக்குப் பரிசுத்தமான, தூய்மையான பொருள்ஒன்றும் இருக்கமுடியாதது மாத்திரமல்ல, நிச்சயமாகக் கிடையாது. ஆகவே ஒவ்வொரு மனிதனும் அவனுடைய முடிவை அடைவதற்கு அனுமதியுங்கள். எண்ணத்தை வெளியிடும் உரிமையை வழங்குங்கள்.

“உன் அறிவின் வழி சென்று முடிவை அறியாதே; உன் மனதில் எழும் எண்ணங்களை வெளியில் சொல்லாதே. அப்படிச் செய்தால் தண்டிப்பேன்” என்று எவனொருவன் பயமுறுத்துகின்றானோ அவன் யார் தெரியுமா? மனித இனத்தின் பகைவன்; மக்கள்குல வைரி; முற்போக்காளர்களின் எதிரி; என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள்.

எதையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் ஆராய்ச்சியாளனிடம் சென்று, “எதையும் நீ ஆராயாதே! நான் சொல்வதைப்போல் நீ கேள்; உனக்கு என்றென்றும் அழியாத பேரின்பத்தைத் தேடித் தருகிறேன்” என்று எவன் வாக்களிக்கின்றானோ அவன் அவனுடைய தோழர்களுக்கும், நண்பர்களுக்கும் துரோகியாவான்.

உண்மையான ஆராய்ச்சி நடத்த வேண்டுமானால், மனிதனுக்கு, கடவுளிடத்திலிருக்கும் அச்சம் அகல வேண்டும்; மனிதர்களிடத்துக் கொண்டுள்ள பயம் நீங்கவேண்டும். அவனுக்குச் சர்வ சுதந்திரம் நிச்சயமாக இருக்கவேண்டும். அப்போது தான் உண்மையான ஆராய்ச்சி நடத்தமுடியும்.

மனிதன் தன் ஆராய்ச்சிகளையும், சோதனைகளையும் சுயசிந்தனை என்னும் வெளிச்சத்தின் துணை கொண்டு நிகழ்த்த வேண்டும்.

மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமக்குத் தாமே உண்மையானவராக இருக்கவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் அறிவு என்னும் ஆராய்ச்சிக் கூடத்தில், உலகக் கோட்பாடுகள் என்று கூறப்பட்டவைகளை, அலசி அலசி ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும். அப்போது அவனுடைய சிந்தனைக்கொத்த சத்தியம் (உண்மை) அவனுக்குத் துணை செய்வதுடன் அஃதே ஆசிரியனாகவும் இருந்து வழி காட்டும்.

இவ்விதமாகச் சென்று உண்மையைக் காணவேண்டும். இதுதான் நேரமையான வழி; இவ்வழியில் சென்றால்தான் அறிவுத் தெளிவு ஏற்படும். இதற்குத்தான் மனிதத் தன்மை என்றும் பெயர்; மனிதனுடைய உரிமையும் அதுதான்.

4-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

அதன் உள்வாய் வெளுத்திருக்கும் வாயின் உட்பக்கம் வெளுத்துக் காணப்படும்; நாடும்—இரையை நாடும்; குலைதனக்கு நாணாது — குரைப்பதற்கு வெட்கப்படாது.

இப்போது பாருங்கள் ஒரே சொல் இரண்டின் தன்மையையும் விளக்குகிறது!

சந்திரனும் மலையும் ஒன்றாகும் என்றும காளமேகம் எடுத்துரைக்கின்றான். எப்படித் தெரியுமா?

மலையானது நிலவாய் விளங்குதலால்-நிலத்தில் தோன்றி உயர்வாய் விளங்குதலாலும், நீள்வான் படிந்து — பெரிய மேகமண்டிலம் வரை படிந்து, சிலபோது — சில பூக்கள் (குறிஞ்சி முதலியன), உலாவுதலால் — காணப்படுவதாலும், தலைமேல் உதித்து வரலால் —தரையின் மீது தோன்றி அழகாய் விளங்குவதாலும்;—

சந்திரனானது, நிலவொளி கொடுப்பதினாலும், நீண்ட ஆகாயத்தில் பொருந்தி சில காலங்களில் உலாவுதலாலும் நிலத்தின் ஓரத்தில் தோன்றித் தலைக்குமேல் வருதலாலும்,

இரண்டும் ஒன்றாம்!

நிலவாய் விளங்குதலால்
நீள்வான் படிந்து
சிலபோ துலவுதலால்
சென்று—தலைமேல்
உதித்து வரலால்
உயர்மா மலையை
மதிக்கு நிகராக வழுத்து.

இதுபோல் கவர் பொருளில் கவிதை எழுதுவது படிப்போருக்கு இடையூறுதான். எளிமை மட்டுமே குறிக்கோளாக இருப்பின், அது எல்லாருக்கும் எப்படி இன்பம் பயக்கும்? யாராவது சிலராவது திகைக்க வேண்டும் என்று கருதும் காளமேகம் இதுபோன்ற பாடல்களை இயற்றினார் போலும்!

இடைக்காலத்தில் இத்தகைய முறையில் பாடல் எழுதும பழக்கம் நிரம்ப இருந்திருக்கிறது. அதிலே தான் காளமேகமும் அந்நெறியிலேயே சென்றிருக்கின்றான்.

செருப்புக்கு வீரரைச்
சென்றுழக்கும் வேலனை
பொருப்புக்கு நாயகனைப்
புல்ல—மருப்புக்குத்
தண்டேன் பொழிந்ததிருத்
தாமரைமேல் வீற்றிருக்கும்
வண்டே விளக்குமாறே

போர்களத்தில் புகுந்து போர் வீரர்களிடம் போய்த் துன்புறுத்தும் வேலாயுதம் உடையவனான மலைத் தலைவனைத் தழுவுவதற்கு, வழியை வண்டே காட்டும் — இது பாடல் பொருள். பொருளைவிட, பொருளைப் புலப்படுத்தப் புலவன் கையாண்ட சொற்களே இங்குச் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

செருப்பு என்று பாடல் தொடங்கப்பட்டது, விளக்குமாறு என்று முடிக்கப்பட்டது — அதுவே இங்குள்ள சிறப்பாகும். செரு என்றால் போர்க்களம்—செரு புக்கு என்பது போர்க்களம்புகுந்து என்று பொருள் தரும். செருப்புக்கு என்பதில் செருப்பு என்று வேறு பொருள் தரும் விபரீதம் செய்திடுகின்றது. விளக்கும் ஆறு — (வழி) என்று விளக்குமாறு என்றாகி வேறொன்றை உணர்த்துகின்றது.

காளமேகம் கண்ட சாட்சிகளில் ஒன்றை நாமும் காண்போம், நம்முடைய காலத்திலும் அப்படிப்பட்ட காட்சிகளை அடிக்கடி காண்கின்றோம். சில மோடார்களைத் தள்ளிக் கிளப்ப வேண்டியுள்ளது! குதிரையிலும் சில அப்படி இருக்கின்றன அல்லவா? பின்னிருந்து பிடித்துத் தள்ளுவதோடு மட்டும் நில்லாது முன்னிருந்து பற்றி இழுக்கவேண்டியதாகவும் அவை இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட ஒரு குதிரையைப் பூட்டிய வண்டியைக் கவிகாளமேகம், நமக்குக் காட்டுகின்றான், பாருங்கள்:

முன்னே கடிவாளம்
மூன்றுபேர் தொட்டிழுக்கப்
பின்னே யிருந் திரண்டு
பேர் தள்ள—எந்நேரம்
வேதம்போம் வாயான்
விகடராமன் குதிரை
மாதம்போம் காத வழி!

வேகமாக ஓடுகின்ற குதிரையைக் காளமேகம் காணவே இல்லையோ என்று ஐயுறல் வேண்டா, விரைந்து ஓடும், காற்றினும் கடுகி ஓடும் குதிரையையும் காளமேகம் கண்டிருக்கின்றான்.

ஆறும் பதினாறும்
ஆமூரில் வேங்கட்டன்
ஏறும் பரிமாவே
யேற்றா—வேறுமா
வெந்தமா சும்மா
வெறுமா களிகிளற
வந்தமா சந்த மா மா!

எப்படி கேலி! ஆறு (வழி) தெரியும் பதினாறு பேறுடைய ஆமூரில் உள்ள வேங்கட்டன் என்பவர் ஏறும் மாவே (குதிரையே) மா ஆகும்! சந்த மாமாவே (சந்திரனே) மற்றதெல்லாம், வெந்தமா, சும்மா வெறுமா, களிகிறை வந்த மா!

நல்லதையும் கண்டான், அல்லதையும் கண்டான், கண்டதை நம் கண்முன் கொண்டுவந்து நிறுத்துகின்றான்!

காளமேகம் சொல்லை ஆளுவதிலே வல்லவன் என்று காணுகின்றோம். இடக்கு பேசுவதிலும் தான் வல்லவன் என்பதை ஒரு பாடலில் கூறுகின்றான்.

செய்யுள் எழுதும்போது புலவர்கள் சில சில இடங்களில் சொற்களை நீட்டியும் குறுக்கியும் எழுத உரிமை படைத்தவர்கள் ஆவார்கள் தாமரை என்பது மரை என்று வரும், அடு என்பது ஆடு என்றாகும் அவ்வாறு எழுதுவது செய்யுள் வழக்குப் பற்றி ஏற்றுக் கொள்ளப் படுவது உண்டு. கம்பனுடைய பாடல்களில் அப்படிப் பல (விகாரங்களை) மாறுபாடுகளைக் காணுகின்றோம். அதைப் பற்றி வேறு எந்தப் புலவனும் ஏதும் கூறாதிருக்கக் காளமேகம் கூறுவதைக் கேளுங்கள்:—

நாராயணனை நராயணன்
என்றே கம்பன்
ஓராமல் சொன்ன
உறுதியால்—நேராக
வார் என்றால் வர் என்பேன்,
வாள் என்றால் வள் என்பேன்
நார் என்றால்
நர் என்பேன் நான்!

கம்பன், கொம்பனோ? என்று கேட்கும் வீரத்தினைக் காளமேகப் புலவனிடம் காணுகின்றோம்.

புலமை பொழுது போக்கிற்குப் பெருமளவு பயன்பட்டது பிற்காலத்தில். அக்காலத்துப் பாடல்களில் பொருளினும் சொல்சுவை நிரம்பி நிற்கின்றன என்பதற்குக் காளமேகம் சான்று!